

Forfatter: Udrag fra Det forbandede Huus

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 103.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366397984/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

han til sig selv og glædede sig over Johannes og Barnes Sundhed og blomstrende Udseende.

Han gik til sit Arbejde og søgte at slaae Drømmen af Hovedet, som en Følge af hans Nattevaagen og ophidsede Phantasi. Men nu vilde intet Arbejde ret lykkes ham, og hans sædvanlige Munterhed var borte. Tiden nærmede sig nu ogsaa, da Huset skulde betales, men Skiftet var endnu ikke sluttet, og han plagede sig med Sorg for det daglige Udkomme og Frygt for den truende Fremtid. Søg og du skal finde! tænkte han da tit og lod Hovlen hvile, bank og dig skal oplades! men hos hvem skal jeg søge? paa hvilken Dor skal jeg banke? hvorledes skal jeg udslette Forbandelsen? og hvilken Forbandelse? min gamle Mester blev jo virkelig begravet i christen Jord; Johanne har jo ladet sig vise hans Grav og bragt Blomster til den; at han ikke fik den Kiste, der var ham bestemt, kan jeg jo ikke gøre ved eller ændre; men at der ingen Velsignelse er ved hans Huus, begynder jeg nu næsten at mærke.

Naar han saaledes var misnodig, gik han ofte ud for ikke at bedrøve den fromme Johanne med sin Forstemthed. Men hun mærkede vel, at han sørgede for Udkommet, og at han ofte lod Hovlen ligge af Mismodighed. Hun saae derfor gjerne, han gik ud og adspredte sig; thi hun frygtede for hans noget aftagende Sundhed. Selv søgte hun uundlertid ved Syning og det Lidet, hun derved kunde erhverve, at skjule de Mangler, som meest maatte falde i Øinene i det daglige Liv.

Gik Frants ene ud om Aftenen, var hans Gang som oftest over Lange-Bro og forbi de Druknedes Dødningshuus. Hvergang han kom dertil, gik han langsommere og huskede paa Johannes Ord, og han syntes nu ogsaa, at det var ligesom han maatte see ind gennem de lave Vinduer, om ikke den gamle Mester laae der endnu og ventede paa sin Kiste. Men han gik dog altid forbi og gruede for at see derind. Naar han saa siden gik tilbage over Broen, og Maanen skinnede venligt paa Skibene i Bugten og paa de hvide Cavle og Pakhuse ved Bredderne, fik han gjerne friskt Mod igjen, og det var ligesom han kom hjem fra en lang Reise og skulde nu gjenfinde Kone og Barn, Huus og Hjem og Alt, hvad hans Hjerter hang ved, paa den anden Side af Broen. Men naar han saa kom til sit Huus og læste Skriften paa Muren: »et forbandet Huus«, tog han ofte en Steen, og gned derpaa til han ikke længer kunde læse hvad der stod. Slet Forbandelsen ud,

hvis den ikke skal ramme dig! tænkte han; men næste Dag stod den afskyelige Indskrift der igjen og syntes ligesom opfrisket og rødere.

Nu blev ogsaa Barnet sygt, og Johanne begyndte at græmme sig og frygte baade for Mandens og Barnets Liv; thi Frants blev hver Dag mismodigere og blegere, som Barnets Sygdom tiltog og Terminen tillige nærmede sig, da Huset skulde betales.

En Aften kom han hjem fra sin sædvanlige Vandring. Johanne sad grædende ved Barnets Vugge, og der var en Uro og Ængstelighed over hende, som hun forgejves søgte at skjule.

Frants sad længe taus i den gamle Farbroders Stol og stirrede paa den bekymrede Moder.

»Ja du havde Ret – sagde han endelig og foer op – det var dog bedre paa vort Loftkammer, end i dette ulyksalige Huus. Sig mig kun hvad du tænker paa, Johanne! har Doktoren været her? hvad siger han om Barnet?«

»Bhver det værre til Natten – sukede Johanne og pegede paa Bordet – saa ligger der det sidste Redningsmiddel.«

Frants tog Recepten fra Bordet og stirrede paa de uforstaaelige latinske Ord, som skulde han deri læse sin Skjæbne. Men Bogstaverne svømmede forvildet for hans Øine i de bitre frembrydende Taarer.

»Og imorgen – vedblev Johanne – imorgen er det en Ulykkesdag. Ved du endnu ingen Udvei til at betale Hr. Stork?«

»Nei, Kone! men det er kun en lille Sorg imod denne – sagde Frants og pegede paa det hede stønnende Barn. »Har du været i Værkstedet? – vedblev han efter et smerteligt Ophold – jeg har været flittigere, end du troer; men maaskee er det for os selv, jeg har arbejdet. Vor sidste Nødtørft har jeg maaskee sørget for. Den store nye Kiste er vel istand til at rumme os Alle.«

»O, var det saa vel! – udbrod Johanne og omfavnede ham med hede Taarer – kunde vi alle tre følges ad til en bedre Verden, hvad havde vi da at sørge for mere? men adskille os vil man; imorgen bliver du kastet i Fængsel, hvis du ikke kan betale Hr. Stork, og jeg sidder ene her med det døende Barn.«

»Hvad siger du? i Fængsel? hvor ved du det? har han været her og talt til dig derom? til mig har han jo ikke sagt et Ord, og dig vil han skræmme tildøde med slige Trusler?«

Nu fortalte Johanne hvorledes Hr. Stork paa den senere Tid ofte var kommen for at tale med Frants, som det hed, men altid naar han